

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs<sup>9</sup> ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 1305/18

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	sekretarz sądowy Iwona Mrazek

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2021 r. w Krakowie na rozprawie  
sprawy z powództwa Banku (...) S.A w W. uprzednio (...) Bank S.A we W.

przeciwko B. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 21 czerwca 2018 r. sygn. akt I C 1971/17

- 1. zmienia punkt II zaskarżonego wyroku w ten sposób, że powództwo oddala w całości;**
- 2. eliminuje z treści zmienianego wyroku jego punkt III i korygując oznaczenie dotychczasowego punktu IV, oznaczając go jako punkt III nadaje mu treść;**

**„III zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego B. M. kwotę 5 417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu”;**

- 3. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 5 417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

**4. nakazuje ściągnąć od Banku (...) S.A w W. uprzednio (...) Bank S.A we W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 5 726 zł (pięć tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych) tytułem opłaty od apelacji, której pozwany nie miał obowiązku ponieść.**

SSA Grzegorz Krężolek

Sygn. akt : I ACa 1305/18

## UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w postępowaniu nakazowym , skierowanym przeciwko B. M. , (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniósł o orzeczenie nakazem obowiązku zapłaty przez pozwanego kredytobiorcę kwoty 114.709,57 zł wraz z umownymi karnymi odsetkami liczonymi od dnia 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty według zmiennej, rocznej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność stopy lombardowej NBP, wynoszącej na dzień formułowania żądania 10,00%, w skali roku ale nie wyższych od odsetek maksymalnych za opóźnienie , stanowiących dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP. Bank domagał się także obciążenia pozwanego kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie wskazał , iż udzielił pozwanemu kredytu na podstawie Umowy Kredytu Konsolidacyjnego Powtórnego nr (...) z dnia 11 czerwca 2013 r.

Wierzytelność stała się wymagalna w dniu 14 września 2016 r.

Pozwany nie spłacił całości udzielonego kredytu, a na skutek braku terminowej spłaty jego rat , bank wypowiedział umowę łączącą strony i postawił całą wierzytelność w stan natychmiastowej wymagalności, wzywając dłużnika do zapłaty całości zadłużenia.

Pozwany nie uczynił tego w wyznaczonym terminie wskazanym w żądaniu, wobec tego koniecznym stało się dochodzenie kwoty określonej w pozwie na drodze procesu sądowego

W dniu 7 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w K. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym , w sprawie oznaczonej sygnaturą(...), którym uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany , kwestionując je w całości domagał się oddalenia powództwa oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami procesu.

W swoim stanowisku zaprzeczył istnieniu swojego zobowiązania wobec banku podnosząc , iż strona powodowa bank nie dowiódł wysokości ani wymagalności roszczenia którego dochodzi , w tym zasad określenia jej wysokości i kwot od jakich wyliczył i skapitalizował odsetki umowne i karne.

Twierdził , że dokumenty przedłożone przez kredytodawcę , służące temu celowi, nie są wiarygodne albowiem to jedynie kopie oryginałów , bez ich prawidłowego poświadczenia jako z nimi zgodnych , przez osoby do tego upoważnione po stronie banku.

Podnosił też , iż nie można umowy kredytowej z dnia 11 czerwca 2013r uznać za ważnie zawartą , skoro brak jest dowodu , że osoby pod nią podpisane za stronę powodową miały kompetencje do składania oświadczeń woli w imieniu kredytodawcy. B. M. przeczył także temu aby kredyt został rzeczywiście uruchomiony , a on otrzymał pożyczony kapitał.

Argumentował także , że umowa zawierała niedozwolone postanowienia , pozwalające na naliczenie przez bank należności obciążających drugą stronę z którymi w istocie nie wiązały się realnie żadne jego czynności podejmowane w trakcie trwania umowy. Wraz z tym zarzutem twierdził również , że strona pozwana wadliwie określiła wysokość dochodzonego świadczenia nie wyjaśniając podstaw dla różnicy pomiędzy kwotą kredytu a sumą , którą dochodzi w pozwie , która jest od niej wyższa.

Zdaniem pozwanego bezzasadność roszczenia wynika także stąd , że bank nie był uprawniony do wypowiedzenia umowy bezpośrednio po tym kiedy doszło do zaległości w spłacie przez niego rat.

Przed wypowiedzeniem winien był wezwać kredytobiorcę do zapłaty zadłużenia , a także przeprowadzić procedurę restrukturyzacji , których to czynności zaniechał. Pozwany ponadto uznawał oświadczenie o wypowiedzeniu za nieskuteczne jako złożone , w sposób niedopuszczalny , pod warunkiem rozwiązującym. Twierdził też samo oświadczenia strony powodowej o wypowiedzeniu umowy nie zostało mu prawidłowo doręczone.

Trafności tych zarzutów strona przeciwna zaprzeczyła w piśmie procesowym z dnia 10 stycznia 2018r / k. 92-93 akt / oceniając je jako niezasadne.

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018r , Sąd Okręgowy w Krakowie :

- uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 7 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygnaturze(...)[ pkt I ],

- zasądził od B. M. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwotę 114.500,57 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 104.372,31 zł od dnia 29 marca 2017 roku do dnia zapłaty, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego z zastrzeżeniem, że ich maksymalna wysokość nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych [pkt II],

- w pozostałym zakresie oddalił powództwo [ pkt III], oraz

- zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 6.851 zł , tytułem kosztów procesu [ pkt IV sentencji orzeczenia ].

Sąd I instancji ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

W dniu 11 czerwca 2013 r. (...) Bank S.A. we W. zawarł z B. M. umowę Kredytu Konsolidacyjnego Powtórnego nr (...).

Obsługa tego kredytu miała być prowadzona poprzez wskazany w umowie rachunek bankowy.

Pozwany otrzymał kwotę 153.753,52 zł i zobowiązał się do spłaty kredytu w 84 ratach miesięcznych , obejmujących kapitał, odsetki i opłatę za prowadzenie rachunku kredytowego, płatnych do 10 dnia każdego miesiąca, poczynając od dnia 10 lipca 2013 r, a w przypadku, gdy dzień ten przypadał na dzień ustawowo wolny od pracy oraz soboty, środki w kwocie wymaganej spłaty powinny być zapewnione w ostatnim dniu roboczym przed dniem płatności.

Wysokość każdej raty wynosiła 2 880,18 zł, z wyjątkiem ostatniej w kwocie 1 808,86. Zgodnie z § 2 ust 10 umowy , w przypadku niewykonania przez kredytobiorcę zobowiązań wynikających z niej , bank miał prawo podjąć czynności podejmując windykacyjne. Za nie był uprawniony naliczyć obciążające drugą stronę opłaty, zgodnie z Tabelą opłat i prowizji do której odwoływała się umowa w § 6.

Zgodnie z jej postanowieniami , opłata za wysłanie monitu listem zwykłym wynosiła 15 zł, a listem poleconym 18 zł, opłata za windykacyjną wizję terenową 110 zł, za wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego 70 zł. Natomiast opłata administracyjna stanowiąca koszt pozyskania danych , w zależności od rzeczywistych kosztów , wynosiła od 20 do 50 zł.

Zgodnie z § 1 ust 10 umowy, oprocentowanie nominalne kredytu wynosi 14,00% w stosunku rocznym i było stałe. Odsetki naliczane od rzeczywistego zadłużenia pozostającego do spłaty. Oprocentowanie nominalne nie mogło ,w stosunku rocznym, przekraczać stopy odsetek maksymalnych NBP, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 17,00% w stosunku rocznym.

W przypadku, gdy stopa odsetek byłaby niższa niż określone w umowie oprocentowanie nominalne, bank był uprawniony naliczać odsetki wg obowiązującej w danym dniu stopy odsetek maksymalnych. W przypadku naliczania odsetek wg stopy odsetek maksymalnych , strona powodowa dokonywać miała przeliczenia wielkości ujętych w harmonogramie spłaty kredytu.

Informację o zmianie liczby rat i wysokości ostatniej raty wyrównawczej bank miał przekazać kredytobiorcy niezwłocznie po dokonaniu zmiany.

W § 5 ust 10 umowy pozwany oświadczył, że przed zawarciem umowy kredytu, otrzymał formularz informacyjny dotyczący zawieranej umowy kredytowej.

Zgodnie z § 2 ust 7, niespłacenie przez kredytobiorcę raty kredytu w terminie ustalonym w umowie albo spłacenie jej w niepełnej wysokości powodowało uznanie takiej należności za zadłużenie przeterminowane. Od zadłużenia przeterminowanego z tytułu kapitału strona powodowa pobierała odsetki karne, naliczane są wg. zmiennej stopy procentowej, stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 17% w stosunku rocznym.

Bank miał prawo dokonać odpowiednich zmian, w postaci podwyższenia lub ograniczenia wysokości oprocentowania zadłużenia, w przypadku zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP.

W myśl § 2 ust 8 umowy stron , w przypadku opóźnienia z zapłatą w terminach określonych w umowie kredytu pełnych rat, za co najmniej dwa okresy płatności bank miał wezwać kredytobiorcę, w formie monitu wysłanego listem poleconym, do zapłaty tych zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy .

W przypadku, gdyby druga strona nie uregulowała zaległości w powyższym terminie, bank miał prawo do wypowiedzenia umowy i doprowadzenia do jej rozwiązania z upływem 30-dniowego okresu tegoż.

W realizacji umowy , w dniu jej podpisania, strona powodowa uruchomiła środki kredytowe i przelała na konto pozwanego kwotę 10.000 zł, . Ponadto przekazał dalsze sumy celem spłaty innych zobowiązań pozwanego. W dniu 11 czerwca 2013 były to kwoty 14.230,51 zł oraz 69.981,01 zł. W dniu następnym natomiast 3598 zł , 3755 zł, 5.196,00 zł, 5.827 zł, 8.003 zł, 9.151 zł, 9.909, zł, i 24.103zł.

Z dalszej części ustaleń Sądu I instancji wynika , że na poczet spłaty zadłużenia pozwany dokonał następujących wpłat :

- kwoty 2.880,18 zł w dniu 10.07.2013 r.,
- kwoty 2.880,18 zł w dniu 09.08.2013 r.,
- kwoty 2.880,18 zł w dniu 10.09.2013 r.,
- kwoty 2.880,18 zł w dniu 10.07.2013 r.,
- kwoty 101,35 zł w dniu 10.10.2013 r.,
- kwoty 2.779,33 zł w dniu 11.10.2013 r.,
- kwoty 364,87 zł w dniu 08.11.2013 r.,
- kwoty 1012.521,19zł w dniu 18.11.2013 r.,
- kwoty 208,53 zł w dniu 10.12.2013 r.,
- kwoty 2.672,58 zł w dniu 12.12.2013 r.,
- kwoty 2.672,58 zł w dniu 12.12.2013 r.,
- kwoty 71,67 zł w dniu 01.01.2014 r.,
- kwoty 2.818,94 zł w dniu 31.01.2014 r.,
- kwoty 183,76 zł w dniu 10.02.2014 r.,

- kwoty 2.698,43 zł w dniu 14.02.2014 r.,
- kwoty 250,33 zł w dniu 10.03.2014 r.,
- kwoty 2.631,01 zł w dniu 13.03.2014 r.,
- kwoty 637,72 zł w dniu 10.04.2014 r.,
- kwoty 2.245,04 zł w dniu 15.04.2014 r.,
- kwoty 746,19 zł w dniu 09.05.2014 r.,
- kwoty 2.139,68 zł w dniu 19.05.2014 r.,
- kwoty 312,15 zł w dniu 10.06.2014 r.,
- kwoty 2.568,53 zł w dniu 11.06.2014 r.,
- kwoty 428,33 zł w dniu 10.07.2014 r.,
- kwoty 2.455,75 zł w dniu 17.07.2014 r.,
- kwoty 249,68 zł w dniu 08.08.2014 r.,
- kwoty 2.660,48 zł w dniu 25.08.2014 r.,
- kwoty 54,37 zł w dniu 10.09.2014 r.,
- kwoty 2.831,83 zł w dniu 22.09.2014 r.,
- kwoty 364,82 zł w dniu 10.10.2014 r.,
- kwoty 2.515,36 zł w dniu 10.10.2014 r.,
- kwoty 481,46 zł w dniu 10.11.2014 r.,
- kwoty 2.399,71 zł w dniu 12.11.2014 r.,
- kwoty 1.097,26 zł w dniu 10.12.2014 r.,
- kwoty 1.782,92 zł w dniu 10.12.2014 r.,
- kwoty 2.880 zł w dniu 09.01.2015 r.,
- kwoty 1.331,32 w dniu 10.02.2015 r.,
- kwoty 1.550,35 zł w dniu 10.02.2015 r.,
- kwoty 1.449,31 zł w dniu 10.03.2015 r.,
- kwoty 1.430,87 zł w dniu 10.03.2015 r.,
- kwoty 1.569,00 zł w dniu 10.04.2015 r.,
- kwoty 1.329,95 zł w dniu 23.04.2015 r.,
- kwoty 167,43 zł w dniu 08.05.2015 r.,

- kwoty 2.738,28 zł w dniu 28.05.2015 r.,
- kwoty 258,27 zł w dniu 10.06.2015 r.,
- kwoty 2.646,60 zł w dniu 30.06.2015 r.,
- kwoty 49,95 zł w dniu 10.07.2015 r.,
- kwoty 2.857,61 zł w dniu 03.08.2015 r.,
- kwoty 138,94 zł w dniu 10.08.2015 r.,
- kwoty 2.746,86 zł w dniu 21.08.2015 r.,
- kwoty 49,69 zł w dniu 10.09.2015 r.,
- kwoty 2.858,38 zł w dniu 05.10.2015 r.,
- kwoty 38,16 zł w dniu 09.10.2015 r.,
- kwoty 2.868,30 zł w dniu 30.10.2015 r.,
- kwoty 2.880 zł w dniu 10.11.2015 r.,
- kwoty 126,80 zł w dniu 10.11.2015 r.,
- kwoty 2.779,22 zł w dniu 01.12.2015 r.,
- kwoty 15,88 zł w dniu 10.12.2015 r.,
- kwoty 2.868,06 zł w dniu 17.12.2015 r.,
- kwoty 256,73 zł w dniu 08.01.2016 r.,
- kwoty 2.684,87 zł w dniu 08.01.2016 r.,
- kwoty 346,23 zł w dniu 10.02.2016 r.,
- kwoty 2.560,94 zł w dniu 04.03.2016 r.,
- kwoty 234,16 zł w dniu 10.03.2016 r.,
- kwoty 3.011,99 zł w dniu 11.04.2016 r.

Łącznie była to kwota 95.723,04 zł.

Pismem z dnia 6 czerwca 2016 r., które zostało nadane w urzędzie pocztowym w tym samym dniu, strona powodowa wezwała B. M. do zapłaty nieuregulowanej zaległości w kwocie 5.595,36 zł, wynikających z łączącej strony umowy, w terminie czternastu dni wskazując, że brak opłaty może prowadzić do wypowiedzenia umowy.

Pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. które zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 9 sierpnia 2018 r., w związku z brakiem spłaty wymagalnych należności, bank złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy zawartej przez strony z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia (liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia) równocześnie wzywając B. M. do spłaty całego zasłużenia w kwocie 109.114,43 zł, w tym: 104.372,31 złotych tytułem kapitału, 4.239,28 zł, z tytułu odsetek oraz 293,84 zł jako kosztów windykacji.

W dokumencie zawierającym oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, strona powodowa wskazała równocześnie, iż w razie wpłacenia przez niego kwoty 17.577,53 zł oświadczenie o wypowiedzeniu może zostać wycofane.

W piśmie z dnia 27 lutego 2017 r., w związku z nieuregulowaniem zadłużenia wynikającego z umowy bank wezwał pozwanego do zapłaty świadczenia, które okazało się nieskuteczne.

Ocenę prawną roszczenia strony powodowej, które Sąd I instancji, w świetle wskazanych wyżej ustaleń, uznał za usprawiedliwione niemal w całości, można zreasumować wskazując na następujące stwierdzenia i wnioski Sądu niższej instancji:

a/ bezzasadny jest zarzut pozwanego wywodzony z faktu przedstawienia przez bank jedynie nie uwiarygodnionych kopii dokumentów potwierdzających podstawę oraz wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem

Zgodnie z dyspozycją art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem lub radcą prawnym. Pełnomocnik ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem, w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis pełnomocnika, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie – również godzinę dokonania czynności.

W rozstrzyganej sprawie wszystkie wymagające tego dokumenty zostały potwierdzone co do ich zgodności z oryginałami przez radcę prawnego będącego pełnomocnikiem strony powodowej zgodnie z wyżej wskazanymi wymogami. Natomiast obowiązek przedstawienia oryginałów dokumentów aktualizuje się dopiero w sytuacji zgłoszenia takiego żądania przez stronę przeciwną.

Takiego żądania pozwany nie formułował.

Złożone w tej formie dokumenty w postaci umowy kredytu nr (...), harmonogramu spłat, zestawienia należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę oraz historia rachunku bankowego, dostatecznie, wbrew stanowiska B. M., dowodzą istnienia umownej podstawy oraz wysokości roszczenia dochodzonego pozwem.

Sąd pokreślił, że zostały one przedstawione przez bank w wymaganym ustawowo terminie, w reakcji na zarzuty pozwanego wniesione od nakazu zapłaty. Wcześniejsze powoływanie ich było nieuzasadnione, w szczególności dlatego, iż dochodzący roszczenia nie ma obowiązku przewidywania linii obrony którą może zaprezentować przeciwnik procesowy wobec jego żądania i wobec tego przedstawiać dowody niejako wyprzedzając potencjalne merytoryczne stanowisko oponenta co do rozstrzygnięcia,

b/ niezasadny jest zarzut nieważności umowy kredytowej zawartej przez strony, wywodzony z twierdzenia, zgodnie z którym w imieniu banku podpisały ją osoby do tego nie umocowane we właściwy sposób.

Już z treści pieczęci umieszczonych obok podpisów tych osób wynika, że byli to pracownicy banku- kredytodawcy.

Sąd I instancji, odwołując się do normy art. 97 kc., wskazał również, iż nie stanowi ona podstawy do domniemania, iż każda umowa została zawarta w lokalu przedsiębiorstwa, a jedynie takie zgodnie z którym, jeśli została zawarta w lokalu przedsiębiorstwa z osobą tam czynną, to jest zawarta skutecznie, ze skutkiem dla przedsiębiorstwa. Podkreślił także, iż pozwany mimo ciężącego na nim w tym zakresie obowiązku dowodowego, nie wykazał, że umowa kredytowa z dnia 11 czerwca 2013 r. została podpisana poza siedzibą banku. Nie przeczył również temu, że umowę tę podpisał,

c/ jako nietrafny ocenił Sąd Okręgowy zarzut pozwanego sprowadzający się do twierdzenia, że nie otrzymał środków finansowych z udzielonego kredytu oraz do tezy, że strona przeciwna nie udowodniła wysokości dochodzonej wierzytelności, wobec nie wskazania podstaw dla różnicy pomiędzy kwotą kredytu pozostającego do spłaty a wierzytelnością objętą żądaniem zapłaty.

Zdaniem Sądu dokumenty złożone przez stronę powodową w odpowiedzi na stanowisko pozwanego przedstawione w zarzutach od nakazu zapłaty , w postaci historii rachunku, zestawienia należności i zaległości kapitałowych z kalkulacją odsetek za zwłokę, potwierdzające uruchomienie kredytu oraz przekazanie środków pieniężnych na rachunek pozwanego oraz zestawienie należności i spłat kredytu w PLN za okres od 11 czerwca 2013 r do 9 stycznia 2018 są dostateczną podstawą do tego aby trafność ich obu wykluczyć.

Sąd I instancji zwrócił także uwagę na fakt , że przez pewien okres trwania umowy kredytowej B. M. swoje zobowiązanie umowne wobec banku , oparte na czynności prawnej z 11 czerwca 2013r. regulował , nie wskazując na okoliczności , które obecnie czyni podstawą faktyczną dla formułowania tych zarzutów.

Wbrew argumentacji pozwanego kredytobiorcy fakt ,że wyciąg z ksiąg banku ma charakter jedynie dokumentu m prywatnego nie podważa tego , iż może on stanowić potwierdzenie wysokości zadłużenia kontrahenta strony powodowej. Podlega bowiem ocenie Sądu jak każdy inny dowód.

Powołując się na przepis art. 6 kc oraz 485 k.p.c. Sąd niższej instancji argumentował, iż złożone przez stronę powodową w procesie dokumenty stanowiły dostateczną podstawę do wydania na ich podstawie nakazu zapłaty, którym żądanie pozwu zostało uwzględnione.

O ile pozwany negował zarówno istnienie podstawy swojej odpowiedzialności oraz wysokość wierzytelności dochodzonej przez bank, powinien był wykazać dowodowo istnienie podstaw dla swojego stanowiska , bo to na nim spoczywał ciężar dowiedzenia okoliczności faktycznych potwierdzających jego zarzuty.

Tymczasem pozwany pozostał w tym zakresie bierny, a jego stanowisko procesowe ograniczyło się do zaprzeczeń i gołosłownego podważania twierdzeń strony przeciwnej.

Tym samym zarzuty nie mogły zostać podzielone,

d/ za niezasadny ocenił Sąd I instancji także zarzut pozwanego , który negował skuteczność oświadczenia kredytodawcy o wypowiedzeniu umowy z dnia 11 czerwca 2013 nr (...).

Oświadczenie to , wbrew stanowisku obecnie apelującego uznał za takie z którego treści jednoznacznie wynika , iż bank wypowiada pozwanej umowę i stawia całość kredytu w stan natychmiastowej wymagalności zobowiązując drugą stronę do jego spłaty.

W szczególności nie można podzielić wobec tego stanowiska pozwanego , że oświadczenie to jest jednie wezwaniem do zapłaty.

Wbrew zapatrywaniu kredytobiorcy , oświadczenie o wypowiedzeniu należy uznać za skutecznie doręczone drugiej stronie umowy kredytowej albowiem zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, w której mogła się zapoznać z jego treścią. Przepis nie wymaga zatem, aby adresat oświadczenia zapoznał się faktycznie z jego treścią, wystarczająca jest sama taka możliwość.

Daje ją przy tym wysłanie pisma zawierającego oświadczenie woli przesyłką poleconą, a dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi uprawdopodobnienie doręczenia jej adresatowi. To adresat może je obalić wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jego treścią.

Nadanie - jak w rozstrzyganej sprawie - listu poleconego zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, jest dowodem prima facie , iż został on doręczony , skutkując możliwością zapoznania się z tym oświadczeniem przez adresata.

W okolicznościach ustalonych w sprawie takie domniemanie należy przyjąć skoro , jak wynika z dowodów przesyłka polecona została przez bank do pozwanego wysłana pod właściwy adres , a zbieżność czasowa pomiędzy datą pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu / 8 sierpnia 2016r / i nadania przesyłki poleconej do pozwanego /



9 sierpnia 2016r / pozwala , w odwołaniu się do zasad doświadczenia życiowego przyjmować , że zawierała ono to oświadczenie.

B. M. poza zakwestionowaniem faktu doręczenia , nie powołał ani nie udowodnił żadnych faktów , które skutecznie mogłyby podważyć wskazane wyżej domniemanie.

W ocenie Sądu nie zasługiwało na uwzględnienie stanowisko pozwanego, iż nie otrzymał wzorca umowy przed zawarciem umowy. Z treści postanowienia § 5 ust 10 umowy z dnia 11 czerwca 2013 r. wynikało , że pozwany potwierdził, iż zapoznał się z formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu.

Sąd Okręgowy , odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale [7] z dnia 22 marca 2013r , sygn. III CZP 85/12 oraz w orzeczeniu z dnia 24 września 2015r , sygn. V CSK 698/14 ocenił , iż wbrew zapatrywaniu pozwanego , który powołał się, wskazując na art. 89 kc., na nieskuteczność wypowiedzenia wobec zawarcia w oświadczeniu banku z 8 sierpnia 2016r warunku rozwiązującego, możliwe jest niestanowcze wypowiedzenie umowy o kredyt i stworzenie tym samym kredytobiorcy możliwości doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych warunkach.

Tak należało traktować fragment treści tego oświadczenia zgodnie z którym wpłacenie przez pozwanego kwoty 17.577,53 zł będzie oznaczać jego zgodę na cofnięcie przez bank wypowiedzenia,

e/ jako nietrafny oceniony został kolejny zarzut kredytobiorcy twierdzącego , że postanowienia umowy strony dotyczące możliwości zmiany oprocentowania kredytu w trakcie jej trwania mają charakter niedozwolony.

Odwołując się do art.385 <sup>1</sup>par 1 kc oraz art. 76 ustawy prawo bankowe , Sąd I instancji stanął na stanowisku , iż dopuszczalne jest stosowanie w umowach kredytowych zmiennej stopy oprocentowania, z tym że należy w nich określić warunki zmiany stopy procentowej. Umowa kredytowa zawarta przez strony w dniu 11 czerwca 2013 r. warunek ten spełniała. Określono w niej bowiem w sposób jednoznaczny, że oprocentowanie nominalne kredytu wynosi 14,00% w stosunku rocznym i jest stałe. Nie może w stosunku rocznym przekroczyć odsetek stopy odsetek maksymalnych, wynoszących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 17,00 % rocznie. Ponadto wskazano, iż może ono ulec zmianie w przypadku zmiany stóp procentowych kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Tak sformułowane założenie zmienności stopy procentowej w umowie kredytu jest powszechnie stosowane w warunkach gospodarki rynkowej. Brak jest, w okolicznościach ustalonych w postępowaniu , podstaw do przyjęcia, iż strona powodowa , w zakresie dokonywanych zmian oprocentowania kredytu zaciągniętego przez pozwanego postępowała w sposób dowolny, czy arbitralny. Kryteria zmienności oprocentowania zostały w umowie określone w sposób czytelny i nie budzący wątpliwości natury interpretacyjnej,

f/ jako chybiony został oceniony również zarzut pozwanego , że bank nie zachował , przed wypowiedzeniem umowy zawartej przez strony procedury służącej restrukturyzacji zadłużenia , zgodnie z art. 75 c ustawy prawo bankowe.

Zdaniem Sądu I instancji norma ta , która weszła w życie z dniem 27 listopada 2015 r. nie wprowadziła obowiązku banku poprzedzenia wypowiedzenia umowy kredytu wezwaniem , o którym mowa w tym przepisie i umożliwienia wystąpienia przez dłużnika z wnioskiem o restrukturyzację.

Nie została też w nim określona sankcja nie zachowania tej procedury , w tym w szczególności nie wynika z niego , że jest nią nieskuteczność wypowiedzenia umowy kredytowej , szczególnie po zmianie art. 75 ust. 1 ustawy prawo bankowe , która zaczęła obowiązywać od 1 stycznia 2016r , a zatem w czasie składania oświadczenia strony powodowej o wypowiedzeniu umowy zawartej z pozwanym.

Zmiana ta, w jego ocenie, potwierdza dodatkowo , że sankcja nieskuteczności wypowiedzenia , przy nie zachowaniu przez bank obowiązków wynikających z art. 75 c nie może zostać zastosowana,

g/ Zdaniem Sądu I instancji B. M. ma racje tylko w tej części swojego stanowiska procesowego w którym podważa wysokość dochodzonego przez bank świadczenia zwrotnego i to tylko w odniesieniu do kwoty 209 złotych , odpowiadającej wskazanym przez stronę powodową kosztom windykacji należności , w warunkach stwierdzenia zaległości po stronie kredytobiorcy.

Jedynie w tym zakresie , oddalając powództwo , Sąd Okręgowy wskazał , że z łączącej strony umowy wynika, że za działania windykacyjne bank mógł pobrać opłaty zgodnie z Tabelą opłat i prowizji wskazaną w § 6.

Jednak w postępowaniu nie wykazał , wysokości faktycznie poniesionych kosztów dochodzenia zaległości kredytowej od pozwanego , w tym tego , jakie elementy składowe tworzą wskazaną wyżej sumę.

Bank nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność podjęcia jakichkolwiek czynności windykacyjnych wobec pozwanego.

Sąd I instancji rozstrzygając o kosztach procesu zastosował art. 100 zd. drugie kpc i wobec wykazania roszczenia przez stronę powodową niemal w całości , obciążył nimi pozwanego. W motywach wskazał szczegółowo jaki elementy złożyły się na przyznaną z tego tytułu bankowi kwotę 6 851 zł.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany , w jej wniosku postulując taką jego zmianę , w następstwie której powództwo zostanie oddalone w całości , a strona powodowa obciążona kosztami procesu i postępowania apelacyjnego.

Jako wniosek ewentualny sformułował żądanie uchylenia orzeczenia Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- błędu w ustaleniach faktycznych , który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Błąd ten miał , zdaniem skarżącego polegać na niezasadnym przyjęciu przez Sąd niższej instancji , że :

a/ pomiędzy stronami doszło do skutecznego i wywołującego skutki prawne zawarcia umowy kredytowej ,

b/ przed jej zawarciem doszło do przekazania skarżącemu wzoru umowy ,

c/ całkowity koszt obciążający pozwanego w związku zaciągnięciem zobowiązania kredytowego został przez bank prawidłowo wyliczony , a suma należności głównej obciążającej go została poprawnie przez stronę powodową określona ,

d/ bank poprawnie określił wysokość świadczenia dochodzonego od pozwanego z tytułu odsetek karnych ,

e/ sposób postępowania kredytodawcy w zakresie czynności związanych z wezwaniem do zapłaty zaległości przez skarżącego , zapewnienia możliwości skorzystania przez niego z uprawnienia do wnioskowania restrukturyzacji zadłużenia oraz tych , które doprowadziły do wypowiedzenia umowy był prawidłowy ,

f/ przedłożone przez bank dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg bankowych , historii rachunku bankowego służącego do obsługi zobowiązania kredytowego , zestawienia wykorzystanego limitu - wraz z określeniem wysokości naliczonych karnych odsetek są wiarygodne , stanowią dostateczną podstawę do czynienia w oparciu o nie ustaleń doniosłych dla rozstrzygnięcia.

- naruszenia przepisów postępowania , w sposób mający dla treści zaskarżonego wyroku istotne znaczenie , a to :

art. 233 kpc w zw z art. 227 kpc , w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienia jej oceną dowolną , bez zachowania jej wszechstronności oraz oparcia na wnioskach sprzecznych z regułami logiki i doświadczenia życiowego.

Jak wynika z motywów tego zarzutu zarzucany błąd oceny miał zostać zrealizowany w ten sam sposób jak podniesiona wyżej wada ustaleń , odnosząc się do tych samych zagadnień uzupełnionych o stwierdzenie , iż podniesiona nieprawidłowość polega także na , jak to ujął skarżący , dokonaniu oceny dowodów z pominięciem istotnej części materiału „ tj. ewentualnej odpowiedzi pozwanego na dostarczone przez [ powódkę ] na rozprawę wydruki w ilości setek stron „ – /k. 177 akt / ,

art. 322 kpc , wobec niezastosowania tego przepisu i zasądzenie od pozwanego kwoty 114 500, 57 zł mimo , że nie było ku temu dostatecznych podstaw dowodowych , a ściśle określenie wysokości świadczenia obciążającego skarżącego nie jest , w oparciu o postanowienia umowy stron możliwe,

art. 328 par. 2 kpc / w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie/ , wobec nie wskazania w motywach zaskarżonego wyroku ani ustaleń faktycznych oraz dowodów na których zaskarżony wyrok został oparty ani jego podstawy prawnej.

- naruszenia prawa materialnego poprzez nieprawidłowe zastosowanie przez Sąd Okręgowy przepisów prawa bankowego dotyczących sposobu postępowania z tzw. kredytami zagrożonymi, a w szczególności norm opisujących warunki dokonania wypowiedzeń umów oraz umożliwiających przeprowadzanie restrukturyzacji zadłużenia.

Nieprawidłowości te w swoich następstwach doprowadziły do nietrafnego uznania przez Sąd , że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej zawartej przez strony w dniu 11 czerwca 2013r., a dług powoda stał się wymagalny.

W bardzo obszernym , zmieszczonym na trzydziestu siedmiu stronach uzasadnieniu tych zarzutów, B. M. szczegółowo , w odwołaniu się do wybranego przez siebie orzecznictwa w istocie powtórzył dotąd prezentowane stanowisko co do żądania banku.

Zostało ono ponadto uzupełnione argumentacyjnie stanowiskiem z dnia 1 października 2020r w formie załącznika do protokołu rozprawy / k. 288-293 akt /- autorstwa jego profesjonalnego pełnomocnika.

Odpowiadając na apelację strona powodowa domagała się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Działając ówczesnym etapie postępowania osobiście , na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 grudnia 2019r /k. 264 akt / B. M. , podtrzymując apelację, w tym zarzuty wywodzone z faktu nie przeprowadzenia czynności zamierzających do restrukturyzacji zadłużenia przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej przez bank , podniósł , iż złożył do strony powodowej wnioski o taką restrukturyzację na który nie uzyskał odpowiedzi.

Złożył też dokumenty w postaci wniosku o taką restrukturyzację z dnia 24 czerwca 2016r oraz dowód nadania go przesyłką poleconą na adres strony pozwanej , w dniu 28 czerwca 2016 / k. 266-267 akt/

Wobec tego Sąd II instancji zobowiązał bank do zajęcia na piśmie stanowiska wobec treści tych dokumentów, a w szczególności do wypowiedzenia się w jaki sposób odniósł się do tego wniosku kredytobiorcy oraz w jaki sposób o swoim stanowisku wobec tego żądania poinformował autora apelacji . Sąd wyznaczył w tym celu termin siedmiu dni , pod rygorem skutków z art. 233 par. 2 kpc./ k. 268-269 akt /.

Jednocześnie zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do wykazania swojego umocowania do jej / dalszego / reprezentowania , w warunkach gdy, jak wynikało z odpisu KRS , (...) Bank SA we W. został przejęty , w drodze połączenia / art. 492 par. 1 pkt 1 k.s.h . / przez Bank (...) SA w W. / odpis z rejestru KRS k. 310-318 akt /.

Przed udzieleniem odpowiedzi przez stronę powodową na to wezwanie , do postępowania zgłosił się [ kolejny ] zawodowy pełnomocnik pozwanego , przedkładając dokument umocowania , przy czym zgłoszenie przybrało formę pisma procesowego z dnia 1 lipca 2020r , którego odpis został przesłany pełnomocnikowi drugiej strony przez zgłaszającego się , na podstawie art. 132 par. 1 kpc / k. 282-284 akt /.

Reprezentant procesowy powodowego Banku (...) SA odpowiedział na wskazane wyżej wezwanie Sądu II instancji w piśmie procesowym z dnia 21 października 2020r. , wykazując dokumentem pełnomocnictwa swoje umocowanie do działania w postępowaniu imieniem następcy prawnego (...) Bank SA .

Jednocześnie , jako załączniki do tego pisma przedłożył dokumenty wskazujące na to w jaki sposób poprzednik prawny rozpoznał wniosek B. M. o przeprowadzenie procedury restrukturyzacyjnej powstałego zadłużenia/ k. 365-368 akt/.

Pismo procesowe , stanowiące odpowiedź na wezwanie Sądu nie zostało jednak w formie odpisu doręczone profesjonalnemu pełnomocnikowi pozwanego, a jego złożony wobec Sadu Odwoławczego oryginał nie zawierał, ani stwierdzenia o takim doręczeniu ani wzmianki o nadaniu jego odpisu na adres pełnomocnika pozwanego przesyłką poleconą.

Wobec tego, na podstawie art. 132 kpc w zw z art. 391 par. 2 kpc Sąd Odwoławczy zwrócił pismo procesowe z 21 października 2020r w części stanowiącej odpowiedź banku na wezwanie Sądu w przedmiocie stanowiska kredytodawcy wobec wniosku pozwanego o dokonanie restrukturyzacji zadłużenia. / zapis skrócony protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 11 stycznia 2021r – k. 321 v akt /.

### ***Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :***

Środek odwoławczy jest uzasadniony , prowadząc do zmiany objętego nim wyroku Sądu Okręgowego , oddalenia powództwa banku w całości oraz obciążenia strony pozwanej kosztami procesu oraz postępowania apelacyjnego na rzecz pozwanego.

Taki wynik sporu powoduje także , że strona powodowa obowiązana jest pokryć wobec Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie opłatę od apelacji , której pozwany , jako od jej pokrycia zwolniony, nie miał obowiązku wnieść.

Rozpoczynając ocenę środka odwoławczego pozwanego od zarzutów natury procesowej na wstępie wskazać należy , iż zarzut tego rodzaju może zostać uwzględniony jedynie wówczas , gdy w wyniku wykazanego w jego ramach błędu w sposobie postępowania Sądu doszło do następstw mających dla treści wydanego orzeczenia istotne znaczenie, na tę treść wpływając. Inaczej mówiąc , gdyby nie zasadnie wytknięty błąd formalny Sądu, orzeczenie byłoby inne.

Bez istnienia takiego związku pomiędzy nim , a tak identyfikowanym następstwem, zarzut nie może by uznany za trafny , nawet gdyby do naruszenia proceduralnego rzeczywiście doszło.

Czyniąc to zastrzeżenie, odeprzeć należy zarzut naruszenia art. 328 §2 kpc / w brzmieniu mającym w sprawie zastosowanie / którego realizacji apelujący upatruje w nie wskazaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia , jego podstawy prawnej ani nie przedstawienia sposobu przeprowadzenia oceny zgromadzonych w sprawie dowodów.

Jak wynika z ukształtowanego i jednolitego , podzielanego przez Sąd Apelacyjny, w składzie rozstrzygającym sprawę, orzecznictwa Sądu Najwyższego zarzut taki może być uzasadniony jedynie wyjątkowo , gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu niższej instancji jest tak wadliwa , iż nie zawierają one danych pozwalających na przeprowadzenie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując , zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony wtedy , gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na stwierdzenie czy Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego i [ lub ] procesowego.

/ por. powołany jedynie dla przykładu judykat SN z dnia 21 listopada 2001, sygn. I CKN 185/01 , powołany za zbiorem Lex / .

Tego rodzaju zasadniczymi / konstrukcyjnymi / wadami motywy wyroku z dnia 21 czerwca 2018r nie są dotknięte.

Wynika z nich z oparcia o jakie ustalenia i wnioski prawne, odwołane do mających w sprawie zastosowanie norm prawa materialnego, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie. Wiadomo jest z jego lektury także w jaki sposób i dlaczego ocena zgromadzonych dowodów została przeprowadzona we wskazany w uzasadnieniu sposób.

Nie jest w związku z tym usprawiedliwiona argumentacja skarżącego wspierająca ten zarzut, tym bardziej, że Sąd rozpoznając sprawę i motywując wydane orzeczenie nie ma obowiązku wskazywać w jaki sposób odnosi się do wszystkich twierdzeń i ocen stron. Jego obowiązek w tym zakresie ogranicza się tylko do tych, które z punktu widzenia istoty sporu stron uznaje za doniosłe dla przeprowadzonej oceny dochodzonego roszczenia.

Jako chybiony należy ocenić zarzut naruszenia art. 227 kpc w zw z art. 233 kpc / jak należy zakładać, apelującemu chodziło o pierwszą z jednostek redakcyjnych tej normy albowiem tylko ona dotyczy kwestii sposobu przeprowadzania przez Sąd oceny dowodów, w tym jej kryteriów, które miały być, jego zdaniem, naruszone.

Skuteczne jego postawienie wymaga od strony wykazania na czym, w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów, polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń, nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania, czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach, wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną, nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką z oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii, wyrażające podobne stanowisko, powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005, sygn. III CK 3/05, obydwa powołane za zbiorem Lex/.

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również, że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu, który dowody bezpośrednio przeprowadza.

Ma to m. in. i takie następstwo, że nawet w sytuacji w której z treści dowodów można, w zakresie ustaleń, wyprowadzić równie logiczne, chociaż przeciwne do przyjętych przez Sąd I instancji wnioski, to zarzut naruszenia normy art. 233 §1 kpc, pomimo to, nie zostanie uznany za usprawiedliwiony.

Dopóty, dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria, Sąd Odwoławczy obowiązany jest ocenę tę, a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych, aprobować.

To, w jaki sposób apelujący umotywował ten zarzut wyklucza jego podzielenie.

Oto bowiem w miejsce rzeczowej, opartej na opisanych wyżej zasadach, krytyki oceny dokonanej przez Sąd skarżący poprzestaje na polemice z nią, która wyczerpuje się w przeciwstawieniu jej oceny własnej, zdaniem B. M. prawidłowej, która prowadzi także do innych, niż ustalił je Sąd Okręgowy, faktów.

Zdaniem pozwanego okoliczności, odpowiadające jego wersji zdarzeń, w pełni potwierdzają, że roszczenie dochodzone od niego przez bank nie jest zasadne.

Taki sposób motywacji stawianego zarzutu nie może, z przyczyn podanych wyżej, odnieść spodziewanego skutku.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 322 kpc. Odwołanie się do treści tej normy wystarcza do stwierdzenia, iż nie miała ona w sprawie zastosowania, Sąd I instancji oceniając roszczenie zgłoszone w pozwie nie posłużył się nią, a zatem, wbrew stanowisku autora apelacji, nie mógł jej naruszyć.

W przeważającej części jako nieusprawiedliwiony należy uznać również zarzut wadliwości ustaleń faktycznych.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego, iż Sąd I instancji popełnił ten błąd w zakresie ustalenia, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia, w sposób ważny, umowy kredytowej.

Odwołując się w tym zakresie do argumentacji Sądu I instancji, którą Sąd Apelacyjny podziela, podkreślić w szczególności należy, że przeciwko poprawności stanowiska apelującego, negującego tę konstatację przemawia w szczególności okoliczność, że jak wynika z nienegowanych przez niego ustaleń, przez niemal trzy lata trwania umowy stron regulował zobowiązanie wobec banku oparte na podstawie tej umownej, której powstaniu obecnie zaprzecza i nie podnosił wobec warunków w jakich doszło do jej podpisania [ w tym nie doręczenia mu, jak argumentuje w kolejnym elemencie omawianego zarzutu, wzoru umowy ] oraz tych jej postanowień, wedle których bank określił rozmiar jego zobowiązania zwrotnego, żadnych zarzutów. Zaczął je formułować dopiero wówczas, gdy trwale zaniechał spłacania zobowiązania kredytowego, a pomiędzy stronami powstał spór.

Za nieuzasadnione należy uznać stanowisko apelującego zgodnie z którym nieprawidłowość w zakresie ustaleń polega na stwierdzeniu, że dokumenty złożone przez stronę powodową właściwie określają świadczenie dochodzone w postępowaniu od kredytodawcy, w zakresie wynikającego z nich wyliczenia rzeczywistego kosztu kredytu obciążającego pozwanego, należności głównej i wysokości kwoty z tytułu karnych odsetek od przeterminowanego zobowiązania.

Argumentacja B. M. wspierająca ten zarzut, sprowadza się w motywach apelacji, oraz w tym piśmie jego profesjonalnego pełnomocnika, stanowiącego uzupełnienie stanowiska reprezentowanego /k. 288-293 akt / do podważania wyliczeń banku, opartego wyłącznie na własnych, nie dających się zweryfikować obiektywnie, wyliczeniach bądź podanych, z przyjmowanymi przybliżeniami wartości.

Taki sposób podważania stanowiska drugiej strony, mającego potwierdzenie w dokumentach finansowych nie jest wystarczające i nie można wyłącznie na nich opierać zarzutu wady ustaleń faktycznych Sądu afirmujących stanowisko banku w tym zakresie.

Skuteczne podważenie wyliczenia rozmiaru ilościowego dochodzonego w pozwie świadczenia dla którego podstawą są złożone w sprawie dokumenty banku było oczywiście możliwe ale wymagało wiadomości specjalnych, a zatem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu finansów i [ lub ] księgowości bankowej.

Wniosku o jego przeprowadzenie pozwany nie złożył ani w postępowaniu przed Sądem I instancji ani w postępowaniu apelacyjnym. Zatem zarzut należy odeprzeć jako dowolny.

Stąd za gołosłowne należy uznać także i kolejne twierdzenie pozwanego, że Sąd Okręgowy popełnił błąd ustaleń przez to, iż skonstatował, iż roszczenie strony powodowej we wszystkich jego elementach składowych - decydujących o jego wysokości zostało określone prawidłowo

Ma natomiast w części rację skarżący zarzucając ten błąd w odniesieniu sposobu w jaki bank podejmował czynności związane z wypowiedzeniem umowy kredytowej.

Wada postępowania Sądu I instancji w tym zakresie łączy się ściśle w wyrażeniu niepoprawnego stanowiska prawnego, iż strona powodowa nie była, przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dnia 11 czerwca 2013r zobowiązana do przeprowadzenia procedury związanej z restrukturyzacją zadłużenia / o czym będzie mowa bliżej w ramach oceny zarzutów materialnych.

Z podanych wyżej przyczyn, Sąd II instancji okoliczności ustalone przez Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, zmieniając je tylko w tym zakresie, który dotyczy faktów opisujących sposób w jaki (...) Bank SA we W. dokonywał czynności, prowadzących w ostatecznym wyniku do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu pozwanemu

umowy kredytowej/ i w konsekwencji postawienia całej niespłaconej dotąd wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności wraz z upływem jego terminu /.

Zmiana ta , oparta została jedynie na treści dokumentów przedstawionych przez strony , których wiarygodność nie była przez oponentów procesowych kwestionowana.

Przedstawia się ona następująco :

W dniu 6 czerwca 2016r (...) Bank SA wobec powstania po stronie pozwanego zaległości w spłacie kredytu , wezwał pozwanego do spłaty zaległości / naówczas w kwocie łącznej 5 595, 36 zł / , w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia wezwania, wskazując , że w warunkach braku zapłaty może wypowiedzieć umowę łączącą strony.

Wezwanie zawierało także pouczenie , zgodnie z którym kredytobiorca ma prawo do złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużania w dowolnej placówce banku albo też drogą pocztową, na wskazany w wezwaniu adres jego siedziby we W.. Termin w jakim należało to uczynić był identyczny z terminem, który był wyznaczony na uregulowania stwierdzonej zaległości .

/ dowód wezwanie do zapłaty k. 106 akt , dowód nadania przesyłką poleconą na adres B. M. w tym samym dniu - k. 107-108 akt/

Pozwany skorzystał z uprawnienia do złożenia takiego wniosku i z zachowaniem określonego przez bank terminu , pismem z dnia 24 czerwca 2016r skierowanym do głównej siedziby (...) Bank SA we W. , szczegółowo określił warunki na jakich powinno być dojsć do restrukturyzacji zadłużenia. W istocie pozwanemu chodziło o czasowa zmianę warunków na jakich ma spłacać zobowiązanie kredytowe.

Wniosek ten został wysłany do adresata przesyłką poleconą , której nadanie nosiło datę 28 czerwca 2016r.

/ dowód : wniosek pozwanego z 24 czerwca 2016r , dowód nadania k. 266-267 akt/

Z przyczyn o których była już mowa wyżej / str. 17 uzasadnienia / , które zdecydowały z przyczyn formalnych o zwrocie pisma procesowego pełnomocnika strony

powodowej z dnia 21 października 2020r. i w odwołaniu się do art. 233 par. 2 kpc Sąd II instancji obowiązany jest przyjąć , że następca prawny (...) Bank SA nie odpowiedział , w określonym na ten cel terminie , na wezwanie Sądu Apelacyjnego o udzielenie odpowiedzi , czy i w jaki sposób odniósł się do postulatu restrukturyzacyjnego pozwanego / k. 268-270 , 365 oraz k.321 v akt /.

Tym samym , Sąd II instancji, przy konsekwentnym twierdzeniu skarżącego , iż bank nie odniósł się do jego żądania , ustala , że przed zakończeniem tej procedury wszczętej żądaniem pozwanego, dokonał wypowiedzenia umowy kredytowej , oświadczeniem z dnia 8 sierpnia 2016r z zachowaniem 30 dniowego jego okresu.

W oświadczeniu tym , wysłanym przesyłką poleconą na adres zamieszkania B. M. , w dniu następnym , kredytodawca , / także nie wskazując w nim na to czy i w jaki sposób odniósł się do wniosku kredytodawcy z 24 czerwca 2016r / jednocześnie stwierdził , że w warunkach niezwłocznej zapłaty przez niego kwoty 17 577, 53 zł może rozważyć złożenie oświadczenia o cofnięciu wypowiedzenia.

/ dowód : dokument wypowiedzenia z dnia 8 sierpnia 2016r , dowód wysłania przesyłki poleconej w dniu 9 sierpnia 2016r k. 109 i k. 111 akt/.

Do zapłaty wskazanej kwoty i wycofania oświadczenia banku nie doszło

/ okoliczność niesporna / .

Przy w ten sposób skorygowanych ustaleniach faktycznych , przechodząc do oceny postawionych przez kredytobiorcę zarzutów materialnych wskazać należy , że sposób ich sformułowania nie jest jasny i da się w sposób wyraźny zidentyfikować tylko jeden, a mianowicie zarzut naruszenia art. 358 par. 3 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Jako nietrafny należy go odeprzeć już z tej przyczyny , iż norma art. 358 kc w warunkach gdy zaciągnięty przez skarżącego kredyt od samego początku był kredytem złotowym, nie ma zastosowania dla oceny roszczenia banku zgłoszonego w pozwie. Podobnie jak wskazanej wyżej normy art. 322 kpc, Sąd I instancji przepisu tego nie stosował nie mógł zatem w tym zakresie popełnić zarzucanego błędu w odniesieniu do jego części objętej paragrafem trzecim.

Zarówno w apelacji złożonej przez pozwanego osobiście jak i w jej uzupełnieniu w piśmie procesowym jego zawodowego pełnomocnika / k. 288-293 akt / , znaczna część argumentacji poświęcona jest zagadnieniu skuteczności dokonanego przez poprzednika prawnego Banku (...) SA wypowiedzenia umowy z dnia 11 czerwca 2013r

Ponieważ zagadnienie to łączy się bezpośrednio z mającymi w sprawie zastopowanie normami prawa materialnego , ścisłej ustawy prawo bankowe , niezbędnym jest ocena zaskarżonego wyroku przez pryzmat tych norm , w tym przepisu art. 75 c ustawy, skoro pozwany szczególnie eksponuje okoliczność nie zachowania przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu procedury restrukturyzacyjnej powstałego zadłużenia i wpływu tego zaniechania strony powodowej na skuteczność prawną tego prawo kształtującego oświadczenia.

Nie podzielając zapatrywania prawnego Sądu I instancji zgodnie z którym procedura restrukturyzacyjna dla której przepis ten jest podstawą została przez bank przeprowadzona , przez złożeniem oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy stron, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku , że bank w relacjach umownych z B. M. procedury tej nie dochował , przez co jego oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy z upływem 30 dniowego terminu , jako bezskuteczne nie mogło wywołać skutku w postaci uzyskania, po wskazanym okresie przez cały dług dochodzony pozvem , stanu natychmiastowej wymagalności .

Skoro tak , to żądanie zapłaty sformułowanej w pozwie nie mogło zostać uwzględnione w jakimkolwiek zakresie , prowadząc do zmiany zakażonego wyroku i oddalenia powództwa.

Przed przedstawieniem podstaw dla takiego stanowiska prawnego dodać należy , że w ocenie Sądu II instancji , mimo , że co niesporne, pozwany od daty wypowiedzenia nadal nie spłaca długu i nie wypowiedział się w toku sprawy co do ewentualnego ponowienia wniosku o restrukturyzację zadłużenia , samo złożenie pozwu o zapłatę zaległego zobowiązania kredytowego nie może być traktowane jako równoznacznie z oświadczeniem banku o wypowiedzeniu umowy [ zawierając domniemane oświadczenie strony powodowej o takim wypowiedzenia ] Sprzeciwia się temu zarówno charakter prawny oświadczenia o wypowiedzeniu , jego termin jak i jego skutki dla relacji pomiędzy stronami stosunku umownego . Trzeba także brać pod rozwagę , że czynności poinformowania kredytodawcy o uprawnieniu wynikającym z art. 75 c ustawy prawo bankowe / o czym niżej / i całościowe i definitywne przeprowadzenie procedury w warunkach skorzystania przez kredytobiorcę z niego, musi poprzedzać akt złożenia przez bank prawokształtującego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy i nie można braku jego skutku , w warunkach naruszenia tej normy usunąć przez to , że czynności składające się na te procedurę zostaną zrealizowane po akcie wypowiedzenia.

Wyłączenie takiej możliwości tym bardziej wyklucza aprobatę dla uznania doręczenia kredytobiorcy odpisu pozwu o zapłatę [ zaległej ] należności kredytowej za równoznaczny z wypowiedzeniem umowy albowiem stanowiłoby aprobatę dla zupełnego jej pominięcia.

Przepis art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r Prawo bankowe [ jedn. tekst DzU z 2020 poz. 1896] wszedł w życie na podstawie ustawy zmieniającej ten akt prawny z dnia 25 września 2015 r z dniem 27 listopada 2015r.

Normę tę stosuje się zatem do relacji umownych pomiędzy stronami rozstrzyganego sporu tym bardziej , iż ma ona charakter semidyspozytywny.



Wynikające z niej obowiązki stron, w tym w szczególności obowiązki banku poprzedzające złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, mogą być zmienione przez strony w umowie lub w odrębnym porozumieniu po jej zawarciu, tylko na korzyść kredytobiorcy.

Obowiązek jego poinformowania o uprawnieniu do złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia powstaje po stronie banku, nie w każdym wypadku wezwania drugiej strony do spłaty zadłużenia ale tylko takiego z którym bank chce połączyć w dalszej konsekwencji złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy łączącej strony.

Informacja ta nie może mieć charakteru blankietowego ale cechy rzeczywistego, rzetelnego pouczenia o treści uprawnienia kredytodawcy, przy czym wskazany w ustawie termin 14 dni roboczych, liczony od daty doręczenia wezwania wraz z pouczeniem / możliwości zapoznania się przez adresata z jego treścią / jest terminem minimalnym, który strony mogą modyfikować na korzyść zobowiązanego do spłaty.

Uprawniony do złożenia takiego wniosku musi mieć zagwarantowaną realną możliwość skorzystania z tego uprawnienia, co oczywiście nie oznacza, że bank jest zobowiązany żądanie takie uwzględnić albowiem pozytywne jego rozpatrzenie zależy od oceny sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy. Tym nie mniej odpowiedź banku musi być rzetelna i odnosić się do argumentów wskazanych we wniosku restrukturyzacyjnym.

W przeciwnym wypadku nie można uznać warunków ustawowych wynikających z tego przepisu za dochowane, ze skutkiem dla [ braku ] skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej, a jedynie za pozór zrealizowania obowiązku kredytodawcy.

Dodać także należy, iż aby uprawnienie służące kredytobiorcy uznać za dochowane, procedura jako taka [ o ile ją w wymaganym terminie wszczął ], musi zostać w sposób jednoznaczny zakończona – nie budzącą wątpliwości odmową banku w zakresie zmiany warunków spłaty - przed złożeniem kształtującego oświadczenia kredytodawcy o wypowiedzeniu umowy.

Utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego dotyczące skutków nie dochowania warunków wynikających z art. 75 c prawa bankowego, które Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym sprawę podziela, wskazuje, iż ich nie zachowanie skutkuje nieskutecznością oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej.

/ por. bliżej w tej materii, powołane tylko dla przykładu stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 8 września 2016r, sygn.. II CSK 750/15 powołanym za zbiorem Legalis /.

W okolicznościach faktycznych ustalonych w rozstrzyganej sprawie, warunki ustawowe określone przez wskazany wyżej przepis nie zostały dochowane, a w szczególności bank nie dowiódł w jaki sposób, przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu z 8 sierpnia 2016r, merytorycznie odniósł się do wniosku pozwanego o restrukturyzację. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że wnioskując w wymaganym terminie jej przeprowadzenie B. M. ściśle określił wskazywane przez siebie jej warunki. Dla uznania, że bank zrealizował swój ustawowy obowiązek wynikający z art. 75 c ustawy, mający charakter gwarancyjny wobec słabszej strony stosunku umownego, koniecznym było potwierdzenie rzeczowego się do nich odniesienia przez kredytodawcę - uwzględniając procesjonalny charakter jego działalności na rynku kredytowym. W okolicznościach ustalonych w postępowaniu takiego sposobu postępowania strony powodowej w relacji umownej z pozwanym, stwierdzić nie można.

Tym samym uznać należy, że wypowiedzenie dokonane przez poprzednika prawnego strony powodowej nie wywołało skutku prawnego. Wobec tego wierzytelność dochodzona pozwem ani na skutek upływu wskazanego w nim terminu ani później / /jak dotąd / nie uzyskała waloru wymagalności ma waloru wymagalności. To decyduje o ocenie, że żądanie pozwu nie jest nieuzasadnione.

Z podanych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł reformatoryjnie, na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r Prawo bankowe [ jedn. tekst DzU z 2020 poz. 1896 ], jak w punktach 1 i 2 sentencji wyroku; oddalając powództwo w całości i z przyczyn redakcyjnych korygując oznaczenia jego dotychczasowych punktów III

i IV sentencji , na podstawie art. 98 par. 1 i 99 kpc kpc , obciążył przerywający bank kosztami procesu należnymi pozwanemu.

Odpowiadały one kwocie wynagrodzenia zastępującego go w postępowaniu przed Sądem I instancji pełnomocnika będącego radcą prawnym / oraz poniesionej opłaty od pełnomocnictwa/ .

Wynagrodzenie to , zważywszy na wartość przedmiotu sporu, zostało ustalone na podstawie par. 2 pkt 6 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015r [ jedn. tekst Dz U z 2018 poz. 265 ]

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji zastosował art. 98 par. 1 w zw z art. 108 par 1 i 391 par. 1 kpc i wynikającą z niego dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu, zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Ponieważ w postępowaniu apelacyjnym reprezentował wygrywającego pozwanego inny profesjonalny pełnomocnik - radca prawny - należna mu kwota - biorąc pod rozwagę wartość przedmiotu zaskarżenia- odpowiadała całej stawce wynagrodzenia takiego reprezentanta , określonej przez wskazany wyżej przepis Rozporządzenia Ms z 22 października 2015 oraz jego par. 10 ust. 1 pkt 2./ pkt 3 sentencji wyroku /.

Wobec faktu , iż pozwany nie miał obowiązku ponosić opłaty od apelacji została nią obciążona na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie , przerywająca strona powodowa. O jej obowiązku w tym zakresie Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych [ jedn. tekst DzU z 2019 poz. 785 ze zm] / pkt 4 sentencji wyroku/.

SSA Grzegorz Krężolek